

SOLEMNITAT DE SANT BENET
Homilia del P. Abat Josep M. Soler
11 de juliol de 2017
Pr 2, 1-9; Ps 33; Col 3, 12-17; Mt 19, 27-29

He demanat al Senyor que em guiés; ell m'ha escoltat, res no m'espanta, deia el salmista (Ps 33, 5). Expressava la seva experiència personal. Déu havia escoltat la seva pregària en els moments de dificultat i l'havia guiat en el camí de la vida. Perquè Déu *escolta i salva del perill*, està atent a la pregària dels pobres i omple *de llum la mirada* del cor. Aquesta manera de fer de Déu infonia confiança a l'autor del salm, li treia la por a les coses desconegudes, a les dificultats que pogués trobar. El salmista sabia que Déu està atent als qui tenen un cor de pobre i els sacia dels seus dons; en canvi, deixa sense béns els qui tenen un cor tancat, amarat d'orgull. En aquesta visió dels salmista, hi veiem, germans i germanes estimats, una anticipació del Càntic de Maria, quan diu que Déu *omple de béns els pobres i els rics s'entornen sense res* (Lc 1, 51). El salmista i la Mare de Jesús, saben, però, que les persones poden canviar, poden transformar el seu cor endurit en un cor obert a la Paraula de Déu. I quan un sap, com el salmista, que Déu el guia, *res no l'espanta*.

He demanat al Senyor que em guiés; ell m'ha escoltat, res no m'espanta. Aquesta experiència personal del salmista la va fer, també, sant Benet tot al llarg de la seva vida. Ja des de la seva joventut, va demanar al Senyor que el *guiés*, i el Senyor escoltà la seva pregària. A través del seu desig interior de cercar Déu de veritat (cf. RB 58, 7) i del guiatge espiritual que trobà en altres monjos, Benet tot al llarg de la seva vida, anà corrent, en la docilitat a l'Esperit Sant i amb el cor eixamplat, pels camins de l'Evangeli (cf. RB Pròleg, 49; 7, 70). Com al salmista, *res no l'espantà*; va haver de sofrir incomprendiments, calúmnies, maltractes, intents d'assassinat, però en tot vencé gràcies a Aquell que, perquè l'estimava, el confortava amb la seva gràcia (cf. RB 7, 39). Sant Benet sabia que només es pot ser fidel a Jesucrist i al seu Evangeli avançant per un camí estret, sobretot al començament (cf. RB Pròleg, 48); un camí que comporta "coses dures i aspres" però que són la via per la qual "es va a Déu" (RB 58, 8). És un camí que pot tenir moments àrids. Però, a mida que es va recorrent amb fe, s'eixampla el cor i s'experimenta "la inefable dolcesa de l'amor", tal com diu ell mateix (cf. RB Pròleg, 49).

Sant Benet cada dia demanava al Senyor que el *guiés* i el Senyor amb la seva bondat li mostrava el camí de la vida (cf. RB Pròleg, 20) a través de la Paraula continguda en els dos Testaments bíblics i de les mediacions humanes que el Senyor li posava al costat. Dòcil a l'acció de Déu en ell, va arribar a viure totalment per amor al Crist, amb el cor purificat (cf. RB 7, 69-70). I, al terme de la seva vida mortal, això li valgué de rebre, de Jesucrist ressuscitat, la participació en la *vida eterna* que el Senyor prometia a l'evangeli d'avui a tots els qui per causa del *nom* de Jesús ho hagin deixat tot per amor a ell i per servir els germans.

He demanat al Senyor que em guiés; ell m'ha escoltat, res no m'espanta. Sant Benet va experimentar com n'era, d'enriquidor, demanar al *Senyor* que el *guiés* i va voler ensenyar als altres a fer-ho perquè recorreguessin el camí de vida que ell havia recorregut. Coneixia el cor humà en profunditat, i en el seu mestratge indicà com calia treballar-se interiorment per viure l'itinerari espiritual de recerca de la felicitat personal, de recerca de la pau interior, de recerca de la vida en plenitud (cf. RB Pròleg, 15-17). També avui ens ensenya el camí de la fidelitat evangèlica per assolir una vida humanament reeixida. I, per això, ens ensenya a cercar "Déu de veritat" (cf. RB 58, 7), a "no anteposar res a l'amor del Crist" en la nostra vida (cf. RB, 4, 21). La primera cosa que cal per fer-ho és deixondir-se, desinstal·lar-se, per obrir els ulls a la llum de Déu i escoltar atentament amb l'orella del cor la veu del Senyor que en la seva bondat ens invita (cf. RB Pròleg, 8-9.19). Aquest és el secret de la vida de sant Benet i de la de tots aquells i aquelles que es deixen instruir pel seu ensenyament: fer vida la Paraula de Déu, acollir-la en promptitud i posar-la en pràctica servint els altres per amor.

La recerca autèntica de Déu passa necessàriament, en l'ensenyament evangèlic, per l'amor i la donació a l'altre. Per això, sant Benet diu que cal "honorar tothom" (RB4, 8). És a dir, no sols cal

evitar l'odi o la indiferència envers l'altre, que tenim a prop o, en la societat globalitzada, que potser tenim físicament lluny. No sols hem d'ajudar l'altre i servir-lo, sinó "honorar-lo"; és a dir, reconèixer la seva dignitat com a persona i com a fill de Déu, estimar-lo amb respecte, procurar comprendre'l, oferir-li tot el que necessita en la mesura de les nostres possibilitats. I això a "tothom", joves i grans, homes i dones, als qui no pensen com nosaltres, als immigrants, als refugiats, als malalts, als deficients, etc. És un missatge fort per a la nostra societat que tendeix a l'individualisme i a fer accepció de persones. Els cristians hem de contribuir a regenerar els nostres temps. "Honorar tothom" suposa no caure en l'agressivitat, que tan freqüentment veiem que es dona a diversos nivells. Una agressivitat de paraules i d'accions que transparenta odi a persones, grups i institucions, i que es tradueix en desqualificacions, insults i menyspreu de l'altre. Això no sols va contra el missatge de Jesús, sinó que va també contra els principis democràtics més elementals. Perquè, tot i defensar teòricament la llibertat d'expressió no es valoren la paraula i els raons de l'altre i es tendeix a estils excloents. Ara que es parla de reprendre i d'aprofundir la construcció d'Europa, de la qual és patró sant Benet, ara en el moment que viu Catalunya, els cristians hem de vetllar perquè l'atenció respectuosa a les persones, a cada persona, hi tingui un lloc reconegut.

He demanat al Senyor que em guiés; ell m'ha escoltat, res no m'espanta. Demanem que el Senyor ens guii, amb la confiança que serem escoltats i, per tant, visquem sense por al futur.

Aquest salm d'avui ens deia també: *testeu i veureu que n'és, de bo, el Senyor; feliç l'home que s'hi refugia* (v. 9). Sant Benet en va fer l'experiència i ens invita a fer-la també nosaltres per trobar la felicitat. El Senyor és bo i ens mostra la seva bonesa per ajudar-nos, perquè trobem sosteniment en ell. Ara, en la celebració de l'Eucaristia, se'ns dona perquè el tastem, perquè el gustem, i així trobem la força per avançar pel camí de l'Evangeli amb el cor eixamplat, com ho va fer sant Benet (cf. RB Pròleg, 21).